

[Landbrugsministeren.]

fik, som bekendt, Ministerskifte i Foraaret 1920, men efter dette Ministerskifte fremsatte daværende Justitsminister Rytter den 9. Juni samme Aar et Lovforslag om obligatorisk Kødkontrol, enslydende med det, der blev fremsat i Januar Maaned. Heller ikke dette Lovforslag naaede frem til Vedtagelse her i Rigsdagen. Jeg vil antage, at en af Hovedgrundene til, at man ikke fik Lovforslaget vedtaget, var, at man ikke fik Lovforslaget vedtaget, var, at man ansaa en saadan obligatorisk Kødkontrol for at være, om jeg saa maa sige, en temmelig haardhændet Behandling af Befolkningen, hvis den ikke selv ønskede den gennemført. Selv om man altsaa fra forskellige Sider har næret Ønske om noget saadant, og selv om jeg for mit eget Vedkommende vilde mene, at det vilde være formaalstjenligt og ønskeligt, om vi kunde faa den bedst mulige Kontrol af et saa vigtigt Fødemiddel som Kød, af alt det Kød, der bruges her i Landet, vil jeg alligevel anse det for tvivlsomt, om man kan faa dette gennemført, hvis det viser sig, at Dele af Befolkningen endnu ikke anser Tidspunktet for et saadant Lovforslags Gennemførelse for at være inde.

De Bestemmelser, vi lever under i Øjeblikket paa dette Omraade, er kort og godt udtrykt af en saadan Art, at der stilles forskellige Kategorier af Kødkontrol til Raadighed. Mellem dem kan Kommunerne selv vælge, og de kan endda bestemme, at de slet ikke vil have nogen Kødkontrol. Der er tre Kategorier af Kødkontrol, som Kommunerne kan vælge imellem. Den første gaar ud paa, at Dyrene synes, kontrolleres baade før og efter Slagtingen af Dyrslæger, der er godkendt af Ministeriet, og at Slagtingen foregaar paa offentlige Slagtsteder, det vil sige offentlige Slagtehus og Eksportslagterier. Hvis jeg senere hen i min Tale kun nævner offentlige Slagtehus og ikke Eksportslagterier i samme Forbindelse, er det, fordi jeg i denne Forbindelse betragter disse to Ting som ens, idet Bestemmelserne, Vilkaarene for Kontroleringen o. s. v. er de samme. Under Slagtingen og i det hele taget saa længe Kødet findes i disse Slagterier, er det under Tilsyn af Dyrslæger. Opsynsmænd har ligesom Arbejdere og andre Adgang til Slagtingen, saa man kan sige, at den foregaar under fuldt offentligt Tilsyn og fornøden Kontrol. Den anden Kategori af Kødkontrol gaar ud paa, at Kommunerne selv kan bestemme, om Slagtingen skal foregaa hos de private Slagtere. Slagte-

stederne skal saavel som de kontrollerende Dyrslæger være godkendt af Ministeriet, og Syningen skal ogsaa her foregaa baade før og efter Slagtingen. Forskellen er, at Slagtingen kan foregaa hos private Slagtere, og at der ikke er noget Tilsyn under selve Slagtingen, idet Kontrollen, som sagt, foregaa før og efter Slagtingen. Den tredje Kategori af Kødkontrol gaar ud paa, at Dyrslægerne kun er pligtige at syne efter Slagtingen og ikke før Slagtingen. Det Kød, der fremkommer ved Slagting i Kommuner af første og anden Kategori, kan forhandles baade i By- og Landkommuner, naar der er Tale om første Klasses Kød. Derimod maa Kød, som er fremkommet ved Slagting i Kommuner af tredje Kategori, kun indføres i de Kommuner, hvor der ingen Kontrol er indført, ligesom det naturligvis maa forhandles i den Kommune, hvor Dyrene er slagtet. Ved disse Bestemmelser har man bevaret det kommunale Selvstyre, overladt til Kommunerne selv at afgøre, hvilken Kategori de ønsker indført, om de overhovedet vil have nogen Kontrol eller ikke. Men det er meget tvivlsomt, om man samtidig med Bevarelsen af det kommunale Selvstyre — jeg skal senere komme tilbage til, at det jo heller ikke helt er bevaret paa det Omraade, der her er Tale om — kan fremme den bedst mulige Kontrol, hvad der er Lovforslagets anden Hovedhensigt.

Der er ingen Tvivl om, at af de Kategorier, der her er nævnt, er første Kategori langt den bedste. Der er forskellige Forhold, som taler til Fordel for den. Jeg skal nævne nogle af disse. For det første maa man være klar over, at de Slagtesteder, der findes ude omkring hos de private Slagtere, vanskeligt med Hensyn til Renlighed og paa anden Maade kan komme paa Højde med de store offentlige Slagtehus. For det andet er der, naar Syningen kun foregaa før og efter Slagtingen, et betydeligt Tidsrum, hvor der savnes et Tilsyn, og man kan her selvfølgelig ikke være sig for, at Slagtingen foregaa under Forhold, som ikke er saa betryggende, som de vilde være i Kommuner, hvor man har et offentligt Slagtehus eller Eksportslagteri, hvor der til enhver Tid er Tilsyn. For det tredje er de Dyrslæger, der kontrollerer paa de offentlige Slagtehus eller Eksportslagterier, mere uafhængige end Dyrslægerne i § 2-Kommuner — det er den gængse Betegnelse af disse Kategorier; man siger blot § 1-, § 2- og § 3-Kommuner.